

Сенс життя

Микола Руденко

Де реальність, де сон —
Чи збагну до пуття?
Сірий морок
Минуле сповив пеленою —
Мов не я, а хтось інший
Прожив те життя.
Шість десятків, які
Називаються мною.

Пам'ять знову проходить
Дороги земні —
Ніби вдруге цей світ
Відкривається оку.
І коли моє тіло
Заклякне в труні —
Я на нього так само
Дивитимусь збоку.

Та й тоді
Не спочине душа від гризот.
Хоч вона —
Тільки частка світанку земного
Що ти є, оця земле,
Де стільки скорбот?
Хто ти є,
Незбагненна істото двонога?

Вдарить грім із-за хмари —
Мов зоряна вість,
Котра в морок виштовхує
Слово безлике.
Може, хтось
На запитання ці відповість.
А як ні,
То життя —
Це безглуздя велике.

Посміхнеться зоря,
Зарегоче пітьма —
І покотиться світом
Відлуння безкрає.
І захочеться вмерти —
Та смерті нема:
Адже Світло
Ніколи й ніде не вмирає.

А чи варто шукати
Якоїсь мети,
Де міняються тільки
Адреси і дати?..
І якщо від життя
Неможливо втекти,
То й про сенс його —
Сенсу немає питати.

Чи ти сонячний зайчик
Спіймаєш до рук?..
Чи потрібно,
Щоб скрипка не вміла тужити?..
Просто те, що мене становило —
Лиш звук;
Просто сонячний промінь
Не здатний не жити.